

1946

№ 18. 1946 წ.
გამოცემის წელი XXIII.
ფანი 2 მან.

ნიანგი

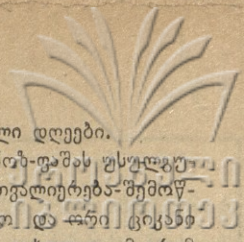
თბილისი.
გამოცემის წელი XXIII.
გამოცემის წელი XXIII.

ვერ გავიგო

ნახ. დონისა

- ყოჩაღი კაცია ჩვენი გიორგი, ერთწლიანი საქმე სამ თვემდე დაიყვანა.
- სასამართლოში?
- სასამართლოში კი არა, ქარხანაში. წლიური გეგმა სამ თვეში შეასრულა.

ლონგინოზს ჯერ კიდევ ორი თვისას უმწვენებდა ნიკაპს წვერი. ორი თვის ასაკისათვის წვერი უცნაურად რომ არ მოგვეწვენოთ, ისიც უნდა მოგახსენოთ, რომ ლონგინოზი თხას ერქვა. რაკი ამ თხის გამოხედვა ახლოდმოსავლურ იერს ატარებდა, პატრონმა მას ფაშის „ხარისხიც“ უბოძა და ზუსტად ლონგინოზ-ფაშას უწოდებდა.

ლონგინოზ-ფაშა აზიზად იზრდებოდა პატრონის ოჯახში. ციკნის პატრონი გაბრიელ ბ. (უხერხულობის გამო გვარს მთლიანად არ ვასახელებ) პირუტყვის ფრიალ მოყვარული კაცი გახლდათ და ლონგინოზის გაწვერთნა-პატივისცემას თავიდანვე შეუდგა.

დილას, როცა ლონგინოზი საკუთარი სწორძანებლიდან გამობაჟუნდებოდა, გაბრიელი ნორჩ ნეკერს დაახვედრებდა, საამო საკნატუნებელს მალლა ასწევდა და ციკნს ალერსით მიმართავდა:

— ლონგინოზ-ფაშა, მეე...

— მეე... — ჩაიკიკინებდა ციკანი და თავს მალლა ასწევდა.

პატრონი უფრო ზევით აიტანდა ხოლმე ნეკერს და ნეტარხსენებული პირუტყვი სულ მალე ორ ფეხზე დადგომას დააჩვია.

მიწგანის გამგის აგრონომ გაბრიელის ეზო ამ შემთხვევის გამო, რასაკვირველია, ციკნის განყოფილებას არ დამგვანებია, მაგრამ მაინც საკმაოდ საინტერესო სანახაობის აღვიღს წარმოადგენდა.

როცა თხა ორ ფეხზე შედგომას დაეჩვია, გაბრიელმა ახალი ნომერი გამოიგონა: ნეკერს საკუთარი ხელით საკუთარ მხარზე გადაიტანდა და ზურგის მხარეს მოიქცევდა ხოლმე. თხაც ამ მხრიდან მოუვლიდა, წინა ფეხებს გაბრიელის ზურგზე შეაბოტებდა და ნეკერს მიიღებდა.

ციკანი მალე თხად გადაიქცა, და როცა პატრონს ლონგინოზ-ფაშასთან ლოლიობა მოსწყინდა, თხა კოლმეურნეობას მიაბარა.

კოლმეურნეობის თავმჯდომარეს ასე უთხრა:

— სადაც სხვას შეინახავთ, ესეც იქ იყოს. ბალახი სასყიდელი არა გაქვთ, და მაინცდამაინც დიდი ხარჯი არ გექნებათ.

კოლმეურნეობის თავმჯდომარე გაბრიელს უსიტყვოდ დასთანხმდა და ლონგინოზ-ფაშას ბიოგრაფიაში ახალი ერა დაიწყო.

ამის შემდეგ ყოველ დილას კოლმეურნეობის მწყემსი ფარიდან გამოარჩევდა ხოლმე ლონგინოზს და ნეკერის მაგიერ ახალ საჩუქარს მიართმევდა: სამ-ჯერ ზედიზედ გადაუჭერდა სახრეს და იტყუა:

— ეს ლონგინოზს... ეს ფაშას... ესეც მიწგანის გამგეს!...

თხა საცოდავად აკიკინდებოდა ხოლმე, მაგრამ, რასაკვირველია, ნორჩ ნეკერს მაინც არავინ აწვდიდა.

ლონგინოზის გულს ასე ეკალივით ესობოდნენ უფერული დღეები. მაგრამ შეიჭყო თუ არა პატრონმა, საცოდავ ლონგინოზ-ფაშას უსულო ლოდ ეკიდებოდა, ყოველდღე დაიწყო კოლმეურნეობის დათვლიერება-შემოწმება და ამ კონტროლის შედეგად ლონგინოზ-ფაშამ 6 კილო და ორი ციკანი მოიმატა. (მართალია, ლონგინოზ-ფაშა მამრობითი სქესისა გახლდათ, მაგრამ მიწგანის გამგის ხათრით რა არ გავეთდებამ!).

ასე გავიდა ექვსი თვე, და აი რა მოხდა:

დილაადრიან, როცა ფარა სადგომიდან გამოიშალა, ლონგინოზ-ფაშამ დაინახა, რომ მისი პატრონი გილაც სხვა კაცთან ერთად მობრძანებულა.

ლონგინოზმა სიხარულისაგან გულის ამჩუყებელი პეტელი მორთო და პატრონისაკენ გაექანა. გაბრიელს არავითარი ნეკერი არ სჭერია ხელში, მაგრამ ლონგინოზ-ფაშამ მაინც მიიბრინა მასთან. შეამჩნია თუ არა პატრონმა თხა, ცდილობდა სიტყვა „მე“ არ წამოსცდენოდა და ასე ლაპარაკობდა:

— ჩვენ გარკვეულ მალალ დონეს მივალწვიეთ... ჩვენ განსაკუთრებულ ხელმძღვანელობას ვუწვევთ...

ლონგინოზ-ფაშას სრულიდაც არ უგდია ყური პატრონისათვის. მიიბრინა მასთან, „მე“ დაიკიკინა და ჯერ წინიდან შეებოტა პატრონს, მერე ზურგიდან მოუარა და იგივე გაიმეორა.

„ვაიმე მიშველეთო“, შეჰკიკლა გაბრიელმა და ათი ნაბიჯით იცვალა ადგილი. თხა პატრონს გამოეკიდა, მაგრამ მწყემსმა დაიჭირა და ცემა-ტყეპით შეაგდო ფარებში.

ლონგინოზ-ფაშას ძალიან გაუვირდა ეს ამბავი, და მისი გაკვირვების მიზეზი რომ საიდუმლოდ არ დარჩეს, აგისხნით საქმის ვითარებას:

გაბრიელთან ერთად ჩამოსული კაცი თბილისიდან იყო მოვლინებული შემოწმებაზე. გაბრიელს, რა თქმა უნდა, არ შეეძლო იმის გამომეცხადება, რომ კოლმეურნეობა თხას უნახავდა და ლონგინოზ-ფაშას ნაცნობობაზე უარი თქვა.

უსიამოვნების თავიდან ასაცილებლად ლონგინოზ-ფაშა იმით დასიჯეს, რომ გაუსამართლებლად მოკვდეს თავი და ერთ საათში შესანიშნავი პურ-მარილი გაეწყო.

ლონგინოზის უიღბლო ბიოგრაფიაში კიდევ ის უნდა აღინშნოს, რომ მისი მწვადების ჰამას თბილისიდან მოვლინებული ამხანაგი არ დასწრებია.

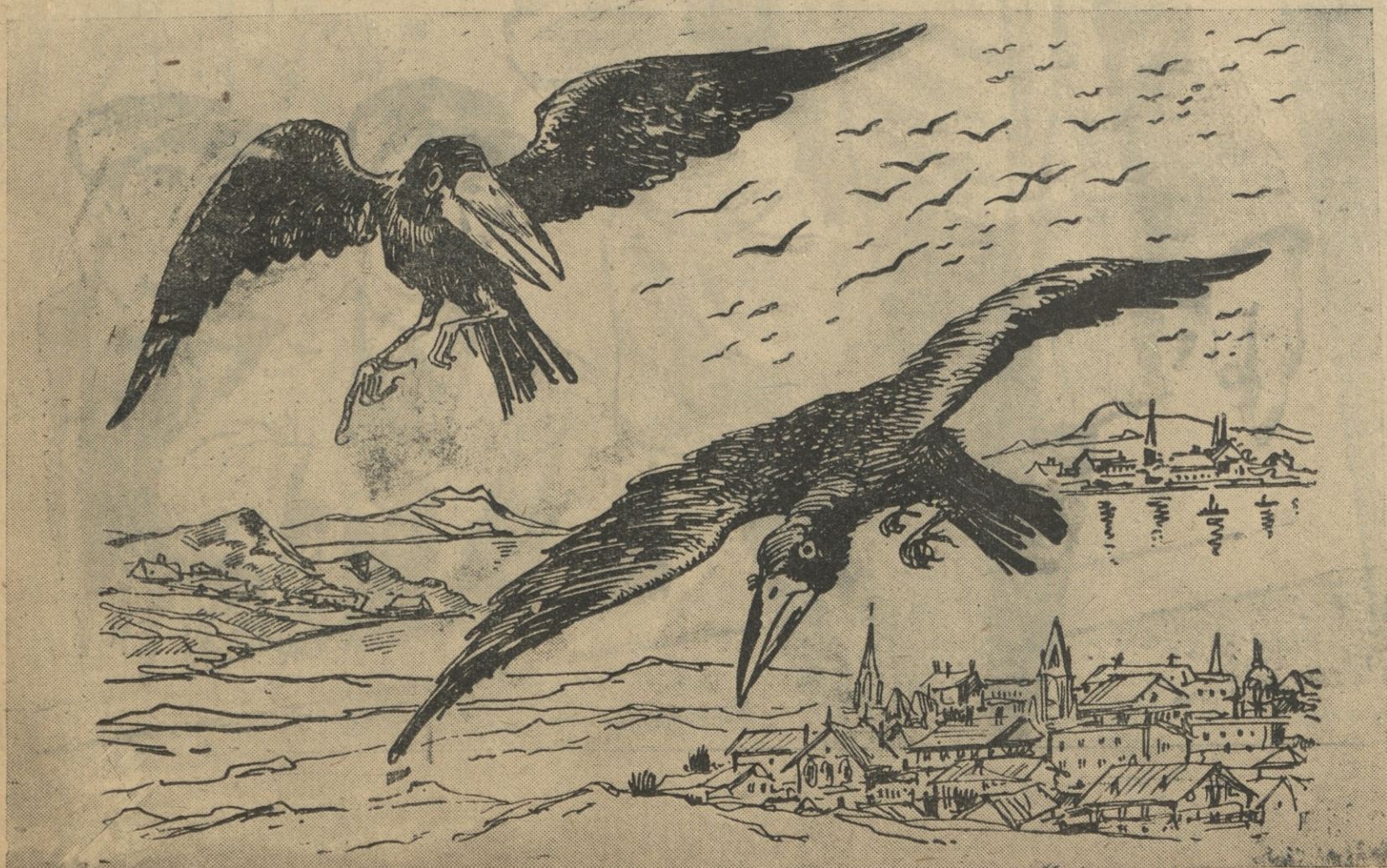
საწყალ ლონგინოზ-ფაშას „ფაშის“ წოდება რომ ხელს არ უშლიდეს, ვიტყვოდი, ღმერთმა აცხონოს-მეთქი, მაგრამ ახლა იმისი ჯავრი აღარავისა აქვს, რადგან მის პატრონს გაბრიელსაც კარგი დღე არ დაადგა.

გ. ივანოვილი

შვეციის თავზე

ორ თვეზე მეტია, რაც უცხოეთის პრესა ავრცელებს უსაფუძვლო კორს, თითქმის შვეციაში ჩაგარდნილიყოს მფრინავი რაკეტა, რომელიც გასრულილია საბჭოთა კავშირიდან.

ნახ. დონისა

— ცოტა ფრთხილად, ძმობალო, ბუმბული არ ჩაგივარდეს, — თორემ მაგ ბუმბულისაგან ხელად ყუმბარას გააკეთებენ...

„...ბემა კოლმეურნეობაში ხელისუფლების ადგილობრივი ორგანოების მოთხოვნებით კოლმეურნეობის შრომადღების ხარჯზე ინახავენ ისეთ პიკებს, რომლებიც კოლმეურნეობაში არ მუშაობენ და რომლებსაც საკოლმეურნეო წარმოებასთან არაპირთარი დამოკიდებულება არა აქვთ...“

სსრ კავშირის მინისტრთა საბჭოს და საკავშირო კ. პ. (ბ) ცენტრალური კომიტეტის დადგენილებიდან.

საქართველო
ბიულეტენი

ახალი ახსნა

ხაღიან გააგრებიანს

ნახ. ღონისა

— ხედავ ამ ჩვენი რაიონის აგრონომს? თვეში ერთხელ გამოჩნდება და კოლმეურნეობის თაფლში კი აქვს ხელი.

— აგრე რომ იყოს, რა უჭირს, სამ თვეში ერთხელ ჩნდება და მთელი კოლმეურნეობის თაფლი აქვს ხელში.

— გაიგე, ჩვენი კოლმეურნეობის კოტა ხარს რა დემართა? თურქული შეხვდა.

— მერე, ვეტექიმა რა ჰქნა?

— იმას უარესი დემართა. უკანონოდ დაწერილი რვაასი შრომადღიდან აღარც ერთი არ შეხვდა.

„შემოწმება“

აღმასკომის თავმჯდომარეს ერთ-ერთ ჩვენი სოფლის, ვით საქმის კაცს ზურგი მუდამ სველი ჰქონდა ოფლით.

დილით ცხენზე შეჯდებოდა, ჩაივლიდა შარას, აღმასკომში შეივლიდა, ცხენს მისცემდა ჩალას,

სხვებს პირველი არასოდეს არ აძლევდა სალამს, კაბინეტში შეამჩნევდით ჟანგმოღებულ კალამს.

სამსახურს რომ დახედავდა, მოუხმობდა მდივანს და ეტყოდა: — თუ მაკითხონ, აგერ ახლოს მივალ.

მუშაობას ამოწმებს-თქო, ასე უთხარ ყველას.

ცხენით სადღაც წავიდოდა, ღლინებდა ნელა.

დადიოდა, „ამოწმებდა“ კოლექტივის დოვლათს, კითხულობდა წლიურ გეგმას, ბალ-ვენახის მოვლას.

თავმჯდომარეს ჩაუკრავდა: ცხოვრება გაქვს ტკბილი, ტომრებში ხომ ჩამიყარე თეთრი პურის ფქვილი?

წელან ღორთან დავინახე მე თოთხმეტი გოჭი, ღორს თორმეტი ძუძუ აქვს და ორს კი — ტანად მორჩილს,

ურძელობით რომ არ მოკვდეს — დროზე უნდა შეველა. ნამატისთვის მე ვიზრუნებ, გავზრდი ნელა-ნელა.

ზამთრამდე კი, სიცოცხლე მაქვს, გავზრდი დიდს და ზორბას, საწყობში ხომ არ მოაკლეს ჩემს ქერსა და ზორბალს?

შეღავათი გაგივრცელე ძმურად, გეტყვი მართალს, გაბატიებ, არ წავიყვან კვერცხისმდებელ ქათამს.

ყვინჩილა და ვარიკები იყოს, რა ვქნა ახლა, ხეალ სალამოს გამოგზავნე, ახლა არ ღირს დადლა.

რაო? როგორ გაატარო? არ გრცხენია, კაცო?

მაგას მკადრებ მთლად უფროსს და შენს მწყალობელ ნაცნობს? —

იტყოდა და დიდკაცურად შეჯდებოდა ცხენზე, შესძახებდა: — ბევრს გაბატიებ, სხვაც ბევრია შენზე. —

ორლობებს აყვებოდა, გადივლიდა გორაკს, გეგმიანად აგროვებდა ცნობის ნაცვლად ხორავს.

მაგრამ როცა „შემოწმების“ შემოწმება მოხდა, ამ თავგასულ დამტაცებელს საკადრისად მოხვდა.

ახლა ზის და სევდით უქქერს მისთვის უცნობ კედლებს, სიზმრად ხედავს ყვინჩილებს და თავქოჩორა დედლებს.

როცა სიტყვა „შემოწმება“ თვალზე მოჰგვრის ცრემლებს, იტყვის: — მეტი მოგვიხდება ასეთ შემოწმებლებს.

ახალი აღრიცხვაში

ნახ. ა. კანდელაკისა

— ვინ არის ეგ ტინგიცა, ჩვენს კოლმეურნეობაში მუშაობს? რამდენი შრომადღე გამოიმუშავა?

— საბჭოს თავმჯდომარისა გახლავს, მუშაობისა რა მოგახსენო და ექვსასი ჰამადღე კი გამოიმუშავა.

სახელი—სპირიდონ, გვარი—კაჭხიძე, წლოვანება—47, პროფესია—რესტორანის გამგე, ოჯახური მდგომარეობა—1 ცოლი და 7 შვილი, მაღა—ლილით შემწვარი წიწილი და ერთი ლიტრი კარდანახული 0,8 კილო ქართულ პურთან ერთად, სადილად და ვახშმად. ზუსტად ვერ ვიტყვი, ხან სად გვეყოფიდა და ხან სად. სუბიექტური პროვოკაციები—უმაღლესი, ქვიფის შემდეგ დილით ხანდახან თავის ტკივილი, როცა ლუღსა გსვამთ ბიჭები, მეწყება თირკმელების მწვავე ტკივილები.

აი, ეს ანეკდა შემავსებინა ექიმმა, როდესაც ჩემმა მეუღლემ გამოიძახა იგი იმ ორშაბათ დილას, რომლის წინაც ორი დღე ზედიზედ ვიქეიფე. ექიმმა, რომელსაც ორი სათვალე ევტა და რომელიც სისუსტისა თუ დაღლილობისაგან ძლივს სუნთქავდა, გ-მსინჯა, ე. ი. მე მინდა ვთქვა ბეჭებზე სასინჯი მილი დამადო და გამარჯვებულის კილოთი თქვა:—„შამციგენება“.

ეს გაზღადთ დიანოზი. მე რეცეპტის წირას შეუდგა. მე კი შესაგებდ მონაცა აი ის საბედისწერო ანეკდა, რომელსაც ზემოთ გაცენით და რომლის ბოლო კითხვამაც დამლუპა, ნამდვილად დამლუპა. საქმე ისაა, რომ, როცა წასასვლელად მოემზადა ექიმი, მხოლოდ მაშინ დახედა ანეკტას და რაკი სათვალე უკვე ბუდეში ჰქონდა ჩადებული, ამოღება დაეხარა, მთელი ქაღალდის წასაქითად თვალეებს აღარ დაატანა ძალა და მხოლოდ ბოლო კითხვას დააკვირდა.

— ჰმ! ჰმ!—რამდენჯერუ გაიმეორა მან,—საქმე სერიოზულია, თქვენ შაქრის ავადმყოფობის ნიშნები გაქვთ.—ამის გაგონებაზე თვალთ დამიბნელდა—არ მახსოვს, შემდეგ რა მოხდა. გონს რომ მოვედი, ჩურჩული მომესმა. ოთახი საესე იყო ჩემი ბუხბალტრებითა და ოფიციატებით.

საჭირო იყო ანალიზის გაკეთება... ჩემმა ფეხმარდმა ოფიციატმა გაარბენინა ბოთლი ლაბორატორიაში და ნახევარი საათის შემდეგ კეთილად მომიტანა. პასუხი ზვალ იქნებაო.

მეორე დღეს ჩემი დაქვინებული მოთხოვნის შემდეგ მართლაც წავედი პოლიკლინიკაში. ლაბორატორიის პატარა სარკმელში შევიხედე შეზინებული თვალეებით და კეთილად გადავაწოდე ახალგაზრდა ქალს, რომელიც სარკეში თმას ისწორებდა და მღეროდა: „სიყვარულო, ძალსა შენსა...“ მან უგულოდ გამომართვა კეთილად, ერთი დაამთქნარა, თმაზე ხელი გადაისვა... და მაგიდაზე დაგროვილი ქაღალდებიდან ერთი გამოარჩია, ორი თითით მომაწოდა, კვლავ დაამთქნარა და განაგრძო: „ვინ არის რომ არ მონებდეს...“ დერეფანში ბნელდა და მეც კარისაკენ გავიქეცი, დავეხედე ქაღალდს, „დესპინე კუჭუხიძის ანალიზი“—ეწერა. უკანვე მივირბინე და ავუხსენი საქმის მდგომარეობა. ახალგაზრდა ქალმა დაცინვით გადმოხედა, ნახშირით წაგრძელებული წარბი ზეასწია და მომახალა: „ქალაქში ცხოვრობთ და მეტი არ გესმით, აბა რა განსხვავებაა დესპინე კუჭუხიძისა და სპირიდონ კაჭხიძის შორის, ასეთი შეცდომა ყოველთვის შეიძლება მოხდეს. აქ დღეში ასობით კაცი მოდის, უნდა გრცხვენოდეს, რომ... მაგრამ მე საჩქაროდ მოვშორდი, რადგან მართლაც შემრცხვა.

ნამდვილად, უბრალოდ შეეშალათ წერის დროს, მითუმეტეს, რომ წლოვანება 47 სწორად იყო ნაჩვენები. გამოვიქეცი, ექიმს მივუტანე ანალიზის ქაღალდი. მან ხელის კანკალით ჩამომართვა. სათვალე კარგად მოაგო და ჩამაშტერდა. კითხვის დროს რამდენჯერმე გაიმეორა. „ჰმ! ჰმ!“ მე რე გამარჯვებული კაცის სახით გადმოხედა და თქვა:

— აკი გითხარით! ჩემი პროვოკაციები ყოველთვის მართლდება. თქვენ შაქრის ავადმყოფობა გაქვთ. არ შეგეშინდეთ, ახლავე სპეციალისტთან მიგიწერთ. „სპეციალისტმა“ ქაღალდი გამომართვა, გადაიკითხა, მხიარულად გადმოხედა, მხარზე ხელი დამკრა და რიბიანად მითხრა: ნუ გეშინია, შე კაცო, შენისთანები მომარჩენია! ავერ ჩვენი დესპინე, კვდებოდა ქალი, დღეს კი ერთი მისხალი შაქარიც არ აღმოაჩნდა! თუ კარგად დაიცავ დიეტას, შენც მორჩები და მე რე ყლაპე შემწვარ-მორჩაყლები რამდენიც გინდა, ნუ გეშინია, ახლა წადი შინ, ნუ იღელვებ, ნუ იწერვოლებ. დღეში 50 გრამი შავი პური ჰკამე, წყალი არ დალიო და ღვინო, არც ლუდი. მეტი რა გინდა, ფული დაგეზოგება, შეინახე და რომ მორჩები, მე რე ვიქეიფოთ იმ ფულით, ჰო, სადმე დასასვენებლად თუ წახვალ, კიდევ უკეთესი.

ბარბაცით მოვედი სახლში. ჰამა ხომ აღარ შეიძლებოდა თურმე, მაგრამ არც მაღა მქონდა. მეორე დღესვე განცხადება შევიტანე და სამსახურს თავი გავანებე. მალე აბასთუმანში წავედი. ასე მიჩრჩიეს: რაკი ჰამის ნება არა გაქვს, ჯანსაღი ჰაერით მაინც იკვებე, თორემ დასუსტდები. ისე თქვენი მტერი გახდეს, მე იქ დავსუსტიდი და გაგქრი კაცი.

შემოდგომაზე აბასთუმნიდან დაებრუნდი და ჩემს ექიმს მიგმართე.

— ჰა, გასუქებულხარ, შე კაცო,—მომმართა მან. ალბათ, ვინმეში თუ ავერიე, ანდა იქნებ ისე თქვა უბრალოდ, როგორც ხშირად იციან ხოლმე ჩვენში, თორემ თქვენი მტერი და დამაწყვეარი გასუქდეს ისე, როგორც იქ მე გაგსუქდი.

— აბა, ახლა ანალიზი გამიკეთე!—თქვა ბოლოს ექიმმა და ლაბორატორიაში მიმართვის ქაღალდი მომცა.

მეორე დღეს პასუხისათვის მივედი. იმავე ახალგაზრდა ქალმა ისევ ორი თითით უდარდელად მომაწოდა ქაღალდი და კვლავ განაგრძო: „ვინ არის, რომ არ მონებდეს...“

ამჯერად სახელსა და გვარში არ იყო შეცდომა. წლოვანება 47-ის ნაცვლად 17 ეწერა, მაგრამ ეს სასაცილოდ უმნიშვნელო შეცდომაა. ანალიზს დავხედე. იმ კითხვას, სადაც წერია „შაქარი“—მიწერილი ჰქონდა „არ აღმოჩნდა“. თვალეებს არ დავუჯერე, ნუ თუ მოვრიხ! ნუთუ მეც მეშველა იმ დესპინესავით!

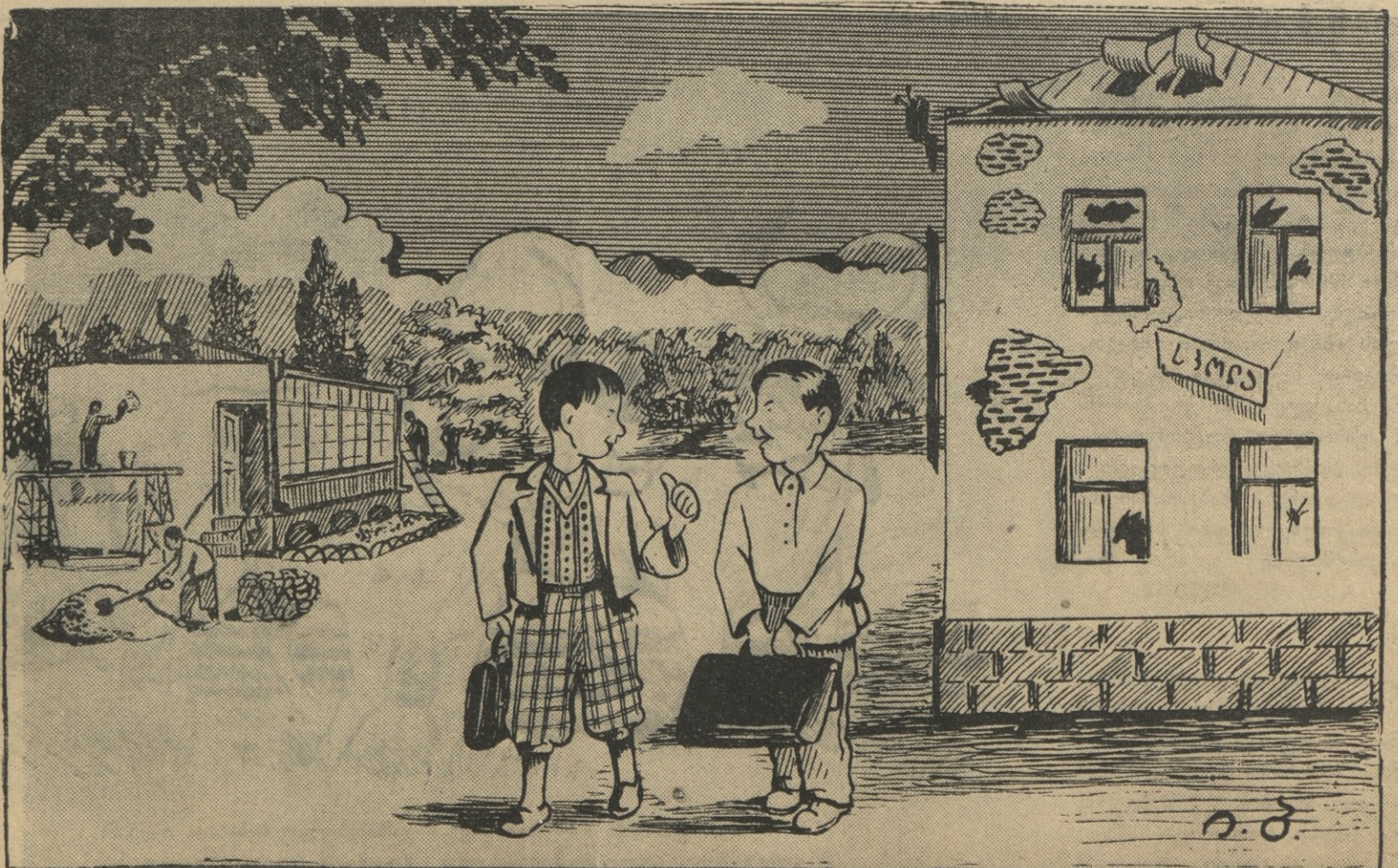
აღარ მახსოვს მიფურინდი, თუ ფეხით მივედი ექიმის კაბინეტთან. რიგი იყო და მომთხოვეს დამეცადა. ექვე სკამზე ჩამოვჯექი და ახალი გახეთი გავშალე. გადავათვალე რე და ჩემი ჩვეულების მიხედვით გარდაცვლილთა გვარებს დავხედე, „დესპინე კუჭუხიძე“—ეწერა შავი ასოებით. თვალთ დამიბნელდა. უცებ ყველაფერი ნათელი გახდა ჩემთვის: საბრალო დესპინე კუჭუხიძე მსწვერპლი გახდა ამ უბრალო შეცდომის.

3.—ჰმ

ს ა რ მ ო ხ რ ე ?

(გამოცანა ჩაიონგისათვის)

ნახ. ი. ბეჟაშვილისა

— ჩვენმა ღირეკტორმა სწავლის დამთავრებისას ხომ თქვა: წელს აუცილებლად სკოლისათვის მასალას გამოვიტან და რემონტი უნდა გავაკეთოთ.

— ჰო და გააკეთა კიდევ... თავისი სახლის რემონტი.

სკოლის დირექტორი — წელს ცოცხალი მოწმეების დიდი რაოდენობა დამიდასტურებს, რომ რემონტი წარმატებით ჩატარდა.

სამგაჰრიის სასჯუბო

ცხრა წელიწადს გაშენებდნენ, ხუთწლებებში გშობეს, გზარდეს და რად გიკვირს, ჩემო კარგო, ყველა ჩვენგანს რომ უყვარდეს?

ვინ ჩაგვიღის ნეტავ ისე, რომ არ დარჩეს შენზე თვალი! გარედან რომ დაგინახავ, განა მახსოვს მაშინ თავი?

ჩუქურთმებში ჩამჯდარი ხარ, ველარ ვძლები შენი ცქერით! ოდეს შიგნით გინახულებ, აღარა ვარ გულის ძგერით.

ტახტს დავხედავ, შევწუხდები, დამაღონებს ზეწრის ფერი, თუ წამცდა და დავამთქნარე კორიანტელს აჩენს მტვერი.

წუთით მაინც წამოვწევი მხარ-თქობზე თავწამოხრით, მოყილზე ბაღლინჯოებს თვალს ვადევნებ ამოოხვრით.

იერიშზე წამოვლენ და ჯოგად ჩემსკენ იწევიან, მე კი ამათ გადაშვიდეს ძილი აღარ მიწერია.

როცა ღონეს წამართმევენ და მიქცევენ სიგრძეს განად, კარს ვიცემი, გავიჭრები, ვხეტილობ მთად და ბარად.

მამანელი გზიკი

ჩვენი ფოსტა

მეთევზე (სოხუმი) — როგორც გვატყობინებთ, დასავლეთ საქართველოს ჩაის რაიონებში თევზები საგანგაშო მდგომარეობაში ჩაგარდნილან. მათ ძალიან ბევრი ჰქონიათ სათქმელი, მაგრამ პირი რომ მარტო წყლით ჰქონდეთ საესე, კიდევ რა უშავდათ, როგორმე საჩივარს მოახერხებდნენ! უბედურება ისაა, რომ პირი საწამლავეთ ჰქონიათ საესე.

„ჩაის ბეჩქის სამკურნალო არის შხამი „ციაშლაგი“
თუ ჩაისთვის წამალია თევზებისთვის საწამლაგი,
მალე ჩვენში არ იქნება აღარც წვერა, აღარც ღლაგი!“

გეთანხმებით, რომ თევზების ასეთი ბარბაროსული საშუალება ჩაის რაიონებში გადაგვარებას უქადის არა მარტო წვერასა და ღლავს, არამედ მკაცრ სასჯელს უქადის მათაც, ვინც „ციაშლაგი“ არიგებს

ასეთი მიზნით და ვინც ასეთი „მეთევზეების“ წინააღმდეგ სათანადო ზომებს არ ღებულობს.

დამსვენებელს (ქობულეთი) — თქვენთან ერთად ჩვენც ვიწონებთ ქობულეთის რაისაბჭოს აღმასკომის მხრუწველობას დამსვენებელთა ფიზიკური გაჯანსაღებისათვის. კავშირგაბმულობის ეხოს წინ აღმასკომს ფართო თბრილი გაუჭრია; ამით აღმასკომი ორ კურდღელს იჭერს: ჯერ ერთი — კ. გაბმულობის შენობის წინ წყლის გუბე აღარ დადგება და მეორეც — ქობულეთელ დამსვენებლებს საშუალება ეძლევათ ფოსტაში მისვლისას მაინც შეასრულონ სპორტული ვარჯიშობა — ფართო თბრილზე ხტომა.

ალბის (ხუგდიდი) — ვუთანაგრძნობთ კ. ზუგდიდის ლენინის ქუჩის მცხოვრებთ, თუ მათ ჯერ კიდევ 1941 წელს მართლა შეაგროვეს ფული ელექტროგაყვანილობის გასაკეთებლად და დღემდე ასეთი არ აქვთ.

ვფიქრობთ, რაიონის ხელმძღვანელები გამოარკვევენ ამ საკმაოდ დიდი თანხის ასავალ-დასავალს და ნათელს მოჰყენენ თუ ლენინის ქუჩას არა, ამ ბნელ საქმეს მაინც.

- საკვირველია, ჩვენი სოფლის აღმასრულებელმა ის მაკე ღორი გუშინწინ წაიყვანა კოლქეურნეობიდან და ახლა უკანვე მოჰყავს.
 — სასოფლო-სამეურნეო წესდების დარღვევათა ლიკვიდაციამ ჩააფიქრა. ეშინია, მუცელს არ გადაჰყავს.
 — ღორი?
 — ღორი კი არა, აღმასრულებელი.

სარედაქციო კოლმეზია: ი. გრიშაშვილი, ა. კალაძე, უჩა ჯაფარიძე, ს. ზაზალიშვილი, გრ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი).

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 3-10-49.

ხელმოწ. დასაბ. 1946 წ. 30/X ლ. პ. ბერიას საზ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. № 28 გამოც. № 91 შუკ. № 1450. ტირ. 7500 უფ 10815